

Eredj el az Utakra és a Sövényekhez!

A Megváltó vendégségben volt egy farizeusnál. Elfogadta mind gazdagok, mind szegények meghívását, és szokása szerint az elé táruló képhez kapcsolta az igazságról szóló tanítását. A zsidók nemzeti és vallási ünnepeiket közös étkezés keretében ünnepelték meg. Az örök élet áldásainak előképét látták bennük. Élvezettel beszéltek arról a nagy ünnepségről, amelyet majd Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal együtt ülnek meg, miközben a pogányok kívül állva, sóvár szemmel nézik őket. Azt az intést és tanítást, amelyet Krisztus adni akart, a nagy vacsoráról szóló példázattal szemléltette. Istennek mind a jelent, mind a jövőt érintő áldásait a zsidók maguknak akarták kisajátítani. Tagadták, hogy Isten a pogányoknak is kegyelmet kínál. E példázattal Krisztus azt fejezte ki, hogy ők azok, akik éppen most utasítják vissza a meghívást, amely kegyelmet hirdet, és Isten országába hív. Elárulta, hogy az általuk semmibe vett meghívást Isten elküldi azoknak, akiket ők lenéznek, és akiktől még a ruhájukat is elhúzzák, mintha leprások volnának.

Vendégei kiválasztásánál a farizeus a maga önző érdekeit tartotta szem előtt. Krisztus ezt mondta neki: **‘Mikor ebédet vagy vacsorát készítesz, ne hívd barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag szomszédaidat: nehogy viszont ők is meghívjanak téged, és visszafizessék néked. Hanem mikor lakomát készítesz, hívd a szegényeket, esonkabonkákat, sántákat, vakokat: És boldog leszel; mivelhogy nem fizethetik vissza néked; mert majd visszafizettetik néked az igazak feltámadásakor.’** Lukács 14:12-14

Krisztus itt elismételte azt a tanítást, amelyet már Mózes által adott Izraelnek. Az Úr úgy intézkedett, hogy szent vendégeskedéseiken **‘a jövevény, az árva és az özvegy, akik a te kapuidon belül vannak’** 5 Móz 14: 29 - ők is ehessenek és jóllakhassanak.

Ezek a vendégeskedések szemléltető oktatásul szolgáltak Izraelnek. Isten azt akarta, hogy a nép - az igazi vendégszeretet örömét megismerve - egész évben gyámolítsa a gyászolókat és szegényeket. Ezekben a lakomákban azonban mélyebb tanítás is rejlett. Izrael a kapott lelki áldásokat nem tarthatta meg csupán önmagának. Isten azért adta nekik az élet kenyerét, hogy megszegjék a világnak.

Ezt a feladatot nem teljesítették. Krisztus e példázattal megróttá önzésüket. A farizeusoknak nem tetszett ez a beszéd. Egyikük - remélve, hogy a beszélgetést más mederbe terelheti - szenteskedő pózzal így kiáltott: **‘Boldog az, aki eszik kenyeret az Isten országában!’** Ez az ember úgy beszélt, mint aki nagyon biztos abban, hogy megvan a helye abban az országban. Magatartása hasonlít azokéhoz, akik örülnek annak, hogy Krisztus üdvözíti őket, de az üdvösség feltételeit nem teljesítik. A farizeus lelkülete hasonlít Báláméhoz, aki így imádkozott: **‘Haljon meg az én lelkem az igazak halálával, és legyen az én utolsó napom, mint az övé!’** 4 Móz 23:10 A farizeus nem arra gondolt, hogy vajon alkalmas-e Isten országára, hanem arra, amit a mennyben élvezni szeretne. Megjegyzésével el akarta terelni a vendégek figyelmét tulajdonképpeni feladatukról. Azt akarta, hogy a jelen életet figyelmen kívül hagyva, gondoljanak a távoli jövőre, az igazak feltámadására.

Krisztus olvasott az alakoskodó szívében. Tekintetét reá szegezte, és feltárta a jelenlevők előtt jelenlegi kiváltságaik jellegét és értékét. Megmutatta nekik, hogy feladatuk van, amelyet most kell elvégezniük, ha igénylik a jövő áldásait.

‘Egy ember készítte nagy vacsorát’ - mondta Jézus -, **‘és sokakat meghíva.’** Amikor a lakoma ideje elérkezett, a házigazda elküldte szolgálait a vacsorára hivatalos vendégekhez egy második üzenettel: **‘Jertek el, mert immár minden kész!’** De a meghívottak különös

érdektelenséget tanúsítottak. *‘Mindnyájan egyenlőképpen kezdék magukat mentgetni. Az első monda néki: Szántóföldet vettem, és ki kell mennem, hogy azt meglássam; kérlek téged, ments ki engem! És másik is monda: Őt iga ökröt vettem, és elmegyek, hogy azokat megpróbáljam; kérlek téged, ments ki engem! A másik pedig monda: Feleséget vettem, és azért nem mehetek.’*

Egyik kifogás mögött sem húzódott igazán fontos dolog. Az az ember, akinek meg *‘kellott’* néznie a földjét, már megvette azt. Hogy olyan sietős volt neki a föld megtekintése, az annak tulajdonítható, hogy érdeklődését szerzeménye kötötte le. Az ökrök megvásárlása is megtörtént már. Kipróbálásukkal a vevő csak kíváncsiságát akarta kielégíteni. A harmadik kifogásban sem volt több ésszerűség. Azért, hogy a meghívott vendég megnősült, még részt vehetett volna a vacsorán. Feleségét is szívesen látták volna. De neki megvoltak a maga szórakozási tervei, és úgy látszik, hogy azokat kívánatosabbnak találta, mint a lakomát, ahova elígérkezett. Megvoltak a barátai, és jól érezte magát köztük. Még a látszat kedvéért sem udvariaskodott, amikor visszautasította a meghívást. Nem kérte, hogy mentsék ki. A *‘nem mehetek’* szavakkal csak leplezte az igazságot: Nem érdekel az egész! Nem akarok menni! - gondolta.

Mindegyik kifogás azt tanúsította, hogy a vacsorára hivatalos vendégek érdeklődését más dolgok kötötték le. A meghívásnak, amelyet elfogadtak, nem tettek eleget. Közömbösségükkel megsértették a nagylelkű vendéglátót.

A nagy vacsorával Krisztus az evangélium kínálta áldásokat szemlélteti. A felszolgált táplálék nem más, mint maga Krisztus. Ő a mennyből alászállt kenyér; az üdvösség szerzője. Az Úr követői hirdették a zsidóknak a Megváltó adventjét. Krisztusra mutattak, *‘az Istennek ama Bárányá’*-ra, *‘Aki elveszi a világ bűneit’* János 1:29 Isten az általa készített vacsorán felkínálta nekik a Menny legnagyobb ajándékát. Ez az ajándék felbecsülhetetlen. A szerető Isten adott mindent a gazdag lakomához, és kifogyhatatlan készletekről gondoskodott. *‘Ha valaki eszik e kenyérből’* - mondta Krisztus - *‘él örökké’* János 6:51.

Az evangélium vacsorájára szóló meghívást azonban csak akkor fogadjuk el, ha evilági érdekeinknél többre értékeljük azt, hogy Krisztus felruház minket a maga igazságával. **Isten odaadott mindent az emberért, és arra kéri, hogy a Neki való szolgálatot helyezze minden önző, földi érdek elé.** Isten nem fogadhat el megosztott szívet. Az a szív, amelyet földi kötelékek tartanak fogva, nem az Istené.

E tanítás minden időre szól. Követnünk kell a Bárányt, bármerre megy! Legyen Ő a vezetőnk! Értékeljük minden földi barát társaságánál többre az Ő közelségét! Krisztus mondja: *‘Aki inkább szereti atyját és anyját, hogy nem engemet, nem méltó énhozzám; és aki inkább szereti fiát és leányát, hogy nem engemet, nem méltó énhozzám’* Máté 10: 37.

Krisztus korában sokan mondták el a mindennapi kenyér megtörésekor a családi asztal körül ezeket a szavakat: *‘Boldog az, aki eszik kenyeret az Isten országában.’* Krisztus azonban bemutatta, hogy milyen nehéz vendégeket találni a végtelen áron elkészített asztalhoz. Akik hallgatták szavait, tudták, hogy ők is semmibe vették irgalmas meghívását. Minden érdeklődésüket e világ gazdagsága és örömei kötötték le, és egyhangúlag kimentették magukat.

Így van ez ma is. A kifogások, amelyekkel az emberek az evangéliumi meghívást visszautasították, ma sem változtak. Azt mondják, hogy nem veszélyeztethetik földi lehetőségeiket az evangéliumi normák elfogadásával. Földi érdekeiket többre értékelik az örökkévaló dolgoknál. **Éppen azok az áldások, amelyeket Istentől kaptak, emelkednek válaszfalként köztük és Teremtőjük, Megváltójuk között.** Nem akarják, hogy bárki is zavarja őket világi céljaik hajszolásában, és ezt mondják a kegyelmet hirdető követnek:

‘Mostan eredj el; de mikor alkalmatosságom lesz, magamhoz hívatlak téged’ Acs 24: 25. Mások azzal mentegetőznek, hogy nehézségeik támadnak emberi kapcsolataikban, ha elfogadják Isten hívását. Azt mondják, hogy nem kerülhetnek ellentétbe rokonaikkal és ismerőseikkel. Így válnak a példázat szereplőivé. A lakoma házigazdája erőtlén kifogásukat meghívása semmibe vevésének tekinti.

Aki azt mondta, hogy ‘feleséget vettem, és azért nem mehetek’, az emberiség egyik nagy osztályát ábrázolja. Sokan vannak, akik feleségük vagy férjük befolyására hagyják figyelmen kívül Isten hívását. A férj ezt mondja: Tudom mi a kötelességem, de nem teljesíthetem, mert feleségem ellenzi. Miatta nagyon nehéz volna engedelmeskednem.

A feleség, aki hallja a kegyelem hívó szavát: ‘jőjj, mert immár minden kész’, ezt mondja: ‘kérek téged, ments ki engem. Férjem nem hallgat a kegyelem hívó szavára. Azt mondja: hivatása nem engedi. Nekem pedig őt kell követnem. Nem mehetek!’ A gyermekek szívében is visszhangra talál a meghívás. Szívesen elfogadnák, de szeretik szüleiket, és mivel a szülőket nem érinti az evangélium, a gyermekek azt gondolják, hogy ők sem mehetnek. Ők is ezt mondják: ‘ments ki engem!’

Ezek az emberek azért utasítják vissza a Megváltó hívását, mert attól félnek, hogy felbomlik a család. Azt hiszik, hogy ha nem engedelmeskednek Istennek, családjuk békés és szerencsés lesz. Ez azonban önámítás. Aki önzést vet, önzést is arat. Krisztus szeretetének elutasításával elvetik mindazt, ami az emberi szeretetet tisztává és állhatatossá teheti. **Nemcsak a mennyet veszítik el, de azt sem élvezhetik igazán, amiért feláldozták a mennyet.**

A példázat szerint a vendéglátó megtudta, hogyan fogadták meghívását, és ‘megharağudván monda az ő szolğájának: Eredj hamar a város uteáira és szorosaira, és a szegényeket, esonkabonkákat, sántákat és vakokat hozd be ide.’

A házigazda elfordult azoktól, akik semmibe vették nagylelkűségét, és olyanokat hívott meg, akik nem bővölködtek, akiknek nem volt házuk és földjük. Meghívta a szegényeket, az éhezöket, akik értékelték ajándékait. ‘A vámszedök és a parázna nők’ - mondta Krisztus – ‘megelőznek titeket az Isten országában’ Máté 21:31. Senki sem süllyedt olyan mélyre, és senki sem olyan nyomorult, ha az emberek el is taszítják maguktól, és elfordulnak tőle, hogy Isten ne méltatná figyelmére és szeretetére. **Krisztus vágyodik arra, hogy a gondterhelt, elfáradt, megsanyargatott ember hozzá forduljon. Olyan fényt, örömet és békét kíván adni neki, amelyet sehol máshol nem találhat meg. A legkülönbözöbör bünösöket is mélységesen szánja és szereti. Elküldi Szentlelkét, hogy sóvárogyva, gyengéden megkeresse és Magához vonzza öket.**

A szolga, aki elhozta a szegényeket és vakokat, jelentette urának: ‘Uram, megtlett, amint paranosolád, és mégis van hely. Akkor monda az úr a szolğának: Eredj el az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejöni mindenkit, hogy megteljék az én házam.’ Krisztus itt arra az evangélizálásra utalt, amelyet már a zsidók határain túl, a világ országútjain és ösvényein kell végezni.

Pál és Barnabás engedelmeskedtek a parancsnak. Ezt mondták a zsidóknak: ‘Szükséges volt, hogy először néktek hirdettessék az Isten igéje; de mivelhogy ti megvetitek azt, és nem tartjátok méltóknak magatokat az örök életre, ímé a pogányokhoz fordulunk. Mert így paranosolta nekünk az Úr: Rendeltelek téged világossáğul a pogányoknak, hogy légy üdvösségükre a földnek széléig. A pogányok pedig ezeket hallván, örvendezének, és magasztalják vala az Úrnak igéjét; és akik csak örök életre választattak vala, hívének.’ Acs 13 : 46-48

A Krisztus tanítványai által hirdetett evangéliumi üzenet hírt adott a világnak az első adventről, és azt a jó hírt tartalmazta, hogy az ember a Krisztusba vetett hit által üdvösségre lel. Az üzenet előre mutatott a második adventre, amikor Jézus eljön dicsőségben, hogy megváltsa népét, és azt az örömhírt hozta, hogy aki hisz és engedelmeskedik, az részesül **‘a szentek örökségében a világosságban’** Kolossé 1:12. Ez az üzenet szól ma az emberiségnek, azzal a kinyilatkoztatással együtt, hogy Krisztus második eljövetele közel van. **A jelek, amiket eljövetelével kapcsolatban Ő maga adott beteljesedtek,** és Isten ígérének tanításából tudhatjuk, hogy az Úr az ajtó előtt áll.

János a Jelenések könyvében megjövendöli, hogy közvetlen Krisztus második eljövetele előtt az evangéliumot hirdetni fogják. Lát egy **‘angyalt az ég közepén repülni, akinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetiségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: Féltétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az Ő ítéletének órája’** Jelenések 14: 6-7.

Miután felhangzik a figyelmeztetés, hogy eljött az ítélet ideje, és megszólalnak a hozzá kapcsolódó kinyilatkoztatások, a prófécia szerint eljön az Emberfia az ég felhőiben. Az ítélet idejének meghirdetése egyben Krisztus közeli eljövetelének hirdetése is. Ez a szózat az örökkévaló evangélium. Krisztus második eljövetelének hirdetése, a második advent közelségének hírüladása tehát az evangéliumi üzenet lényeges része.

A Biblia kinyilatkoztatja, hogy az utolsó napokban az embereket teljesen lekötik az evilági dolgok: az élvezetek hajszolása és a pénzszerzés. Az örök valóságokkal szemben pedig vakok lesznek. Krisztus ezt mondja: **‘Amiképpen a Noé napjaiban vala, akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is. Mert amiképpen az özönvíz előtt való napokban esznek és isznak vala, házasodnak és férjhez mennek vala, mind ama napiq, amelyen Noé a bárkába méne, és nem vesznek vala észre semmit, míg nem eljöve az özönvíz és mindnyájukat elragadá, akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is’** Máté 24: 37-39.

Éppígy van ma is. Az emberek vad hajszát folytatnak a nyereszkedésért. Önzően szórakoznak, mintha nem is volna Isten, sem menny, sem pedig örök élet. Noé korában Isten azért figyelmeztette az embereket az özönvíz bekövetkezésére, hogy rádöbbenjenek gonoszságukra, és megtérjenek. **Hasonlóképpen a Krisztus második eljöveteléről szóló tanításnak is az a célja, hogy az embert kiragadja a földi dolgok hálójából, és ráirányítsa figyelmét az örök valóságokra, hogy meghallja, amikor meghívja asztalához.**

Az evangélium meghívását el kell juttatni az egész világnak – **‘minden nemzetiségnek és ágazatnak, és nyelvnek, és népnek’** Jelenések 14:6. Az üzenetnek, amely utoljára int és hirdet kegyelmet, be kell ragyognia az egész földet dicsőségével. El kell jutnia az emberiség minden osztályához: gazdagokhoz és szegényekhez, nagyokhoz és kicsinyekhez. **‘Eredj el az utakra és a sövényekhez’** - mondja Krisztus - **‘és kényszeríts bejöni mindenkit, hogy megteljék az én házam’.**

A világ elpusztul az evangélium hiányában. Az emberek éheznek Isten Igéjét. Csak kevesen hirdetik az Igét tisztán, emberi hagyományoktól mentesen. Jóllehet a Biblia az emberek kezében van, mégsem részesülnek abban az áldásban, amelyet Isten részükre az Igében elhelyezett. Az Úr arra szólítja szolgáit, hogy vigyék el üzenetét az emberekhez. Az örök élet beszédét meg kell ismerniük azoknak, akik bűneik miatt a pusztulás határán vannak.

Krisztus parancsa, amellyel szolgáit a főutakra és a sövényekhez küldi, mindazok feladatát meghatározza, akik az Ő nevében szolgálnak. Krisztus szolgálóinak munkaterülete az

egész világ, amely felöleli az egész emberiséget. Az Úr azt akarja, hogy mindenki megértse kegyelmet hirdető üzenetét.

Ezt jórészt személyes munkával kell elérni. Ez volt Krisztus módszere is. Munkája főként személyes beszélgetésekből állt. Nagy figyelmet szentelt egyetlen emberre is, aki által sokszor ezrekhez jutott el az üzenet.

Ne várjunk arra, hogy a lelkek hozzánk jöjjenek! Nekünk kell megkeresni őket ott, ahol vannak. **A szószéki prédikálás a munkának csak a kezdetét jelenti.** Tömegek vannak, akikhez soha nem jut el az evangélium, ha nem viszik el hozzájuk.

A vacsorára először a zsidó népet hívták; azt a népet, amely arra volt hivatva, hogy tanítsa és vezesse az embereket; azt a népet, amelynek kezében voltak a Krisztus második adventjét megjövendölő tekercesek, és amelyre Isten rábízta a Krisztus küldetését előre vetítő szimbolikus szolgálatot. Ha a nép és a papok figyeltek volna a hívásra, akkor Krisztus követivel együtt tolmácsolták volna az evangéliumi hívást a világnak. Az igazságot Krisztus elküldte nekik, hogy továbbadják. Amikor azonban a hívást elutasították, az Úr meghívta a szegényeket, a bénákat, a sántákat és a vakokat. Vámszedők és bűnösök fogadták el a meghívást. Amikor a pogányoknak szól a hívás, ugyanaz a sorrend, mint előbb. Isten az üzenetet először **'az utakra'** küldi, az emberiség tanítóinak és vezetőinek, olyan embereknek, akik tevékenyen részt vesznek a világ irányításában.

Az Úr követi ezt ne felejtsek el. A nyáj pásztorainak, az Isten által megbízott tanítóknak ezt meg kell fogadniuk. Meg kell keresniük a társadalom rangos tagjait, mélységes jóindulattal, testvéri szeretettel. Az üzletembereknek, a bizalmi állásúaknak, a feltalálóknak, tudósoknak, lángelméknek, az evangélium tanítói közül azoknak is, akik még nem ismerik korunk jelenvaló igazságát - nekik kell elsősorban meghallaniuk a hívást. Tolmácsolnunk kell nekik a meghívást.

Dolgozni kell a gazdagokért is. Rá kell ébreszteni őket arra, hogy milyen felelősséggel tartoznak a mennytől kapott ajándékokért; hogy el kell számolniuk Istennek, az élők és holtak Bírájának. A gazdagnak szüksége van arra, hogy szeretettel és istenfélelemmel dolgozzunk érte. Nagyon sokszor gazdagságában bízik, és nem látja a veszélyt. Lelki szemeit a maradandó értékekre kell irányítani. Meg kell ismernie az igazi Jóság hatalmát, aki így szól: **'Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelteketek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok; és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű'** Máté 11:28-30.

Azokhoz, akik műveltségük, vagyonuk vagy állásuk miatt a világ nagyjainak számítanak, ritkán közeledünk lelki életük iránti személyes érdeklődéssel. Sok lelki munkás fél közeledni ezekhez az emberekhez. Pedig nem kellene tétovázniuk. Ha fuldoklót látunk, nem fogjuk tétlenül nézni pusztulását, csak azért, mert ügyvéd, kereskedő vagy bíró. Ha látunk egy embert a szakadék felé rohanni, nem tétovázunk, hogy visszatartsuk-e, bármi legyen is a hivatása. Lelkük veszélyére is tétovázás nélkül figyelmeztetnünk kell az embereket.

Senki mellett se haladjunk el azért, mert úgy látjuk, hogy lekötik a földi dolgok. A társadalom rangos személyiségei között sok sebzett szívű, a sivárságba belefáradt ember van. Vágynak a hiányzó békességre. Vannak a társadalom legrangosabbjai között is megváltásra éhező és szomjazó emberek. Sokan elfogadnák a segítséget, ha az Úr munkásai kedvesen, Krisztus szeretetétől átforrósodott szívvel, személyesen közelednének hozzájuk.

Az evangéliumi üzenet eredményessége nem művelt beszéden, ékesszóló bizonyosságtevésen vagy okos érvelésen múlik, hanem az üzenet egyszerűségén, és az élet

kenyere után éhezõ lelkek igényei szerinti tolmácsolásán. **‘Mit eselekedjem, hogy üdvözüljek?’** - ez a lélek kérdése.

Ezreket lehet megközelíteni a legegyszerûbb és legszerényebb eszközökkel. A legintelligensebb embereket, akiket a világ legtehetségesebbjeinek tartunk, sokszor felüldítik annak az embernek az egyszerű szavai, aki szereti Istent, és aki olyan természetesen beszél errõl a szeretetrõl, mint a világ fiai az õket leginkább érdeklõ dolgokról.

Sokszor a jól meggondolt és jól felépített beszédnek kevés hatása van. Isten gyermekének természetes egyszerűséggel elmondott, õszinte, nyílt szavaira pedig kitérül a szív ajtaja, amely sokáig zárva volt Krisztus szeretete elõtt.

Krisztus munkása emlékezzen arra, hogy nem a saját erejével kell dolgoznia. Ragadja meg a mennyei trónt Isten üdvözítõ hatalmába vetett hittel! Tusakodjék Istennel imában, és azután dologozzon minden Istentõl kapott képességével! A Szentlélek pedig megadja az eredményt. Szolgáló angyalok lesznek mellette és befogadóképessé teszik az emberek szívét.

Jeruzsálem fõemberei és tanítói missziós központtá tehetnék volna városukat, ha elfogadják Krisztus igazságát. A bûnbe süllyedt Izrael megtérésével hatalmas tömeg képviselte volna az Úr ügyét. Milyen gyorsan elvihették volna az evangéliumot a világ minden részébe! Ez az elv érvényes napjainkra is. Ha befolyásos és jóképességû embereket nyernénk meg Krisztusnak, micsoda munkát lehetne végezni általuk az elesettek felemelése, a kitzsítottak begyûjtése és a megváltás hírének világszéles elterjesztése érdekében! A meghívást gyorsan széthinthetnénk, és a vendégeket hamar begyûjthetnénk az Úr asztalához.

De ne csak a rangos és tehetséges emberekre gondoljunk, és ne a szegények rovására! Krisztus elküldi követeit a mellékutakhoz és sövényekhez, a föld szegényeihez és alázasaihoz is. A nagyvárosok kis mellékutcaiban és a vidék elhagyatott részein is élnek emberek, családban és egyedül - talán idegen földön idegenként, egyházi kapcsolatok nélkül -, akiknek magányukban az az érzésük támad, hogy Isten elfeledkezett róluk. Nem tudják, mit kell tenniük, hogy üdvözüljenek. Sokan bûnben élnek. Sokan bánatosak. Nyomasztja õket a szenvedés, a nélkülözés, a hitetlenség, a reménytelenség. Mindenfajta betegség gyõtri õket; mind testi, mind lelki. Enyhülésre, vigaszra vágnak, és Sátán az érzéki gyönyörrel kísérti õket, amely romlásba és halálba visz; Sodoma tiltott gyümölcsseit kínálja nekik, amely füstté és hamuvá lesz, amikor megízlelik. Arra költik pénzüket, ami nem kenyér, és azért dolgoznak, ami ki nem elégíthet.

E szenvedõkben meg kell látnunk azokat, akiknek megmentéséért Krisztus eljött. Így hívja õket: **‘Oh mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre, ti is, kiknek nincs pénzetek, jertek, vegyetek és egyetek, jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet ... Hallgassatok, hallgassatok reám, hogy jót egyetek, és gyönyörködjék lelketek kõvérségben. Hajtsátok ide füleiteket, és jertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen lelketek’** Ésaías 55:1-3.

Isten nyomatékosan megparancsolta, hogy legyünk figyelmesek az idegenekkel és kitzsítottakkal, az erkölcsileg gyenge, szegény lelkekkel. Sokan, akiket látszólag egyáltalán nem érdekel a vallás, szívük mélyén nyugalomra és békére vágnak. Megmentésük érdekében Krisztus szolgáló kövessék Mesterük példáját! Krisztus helyrõl helyre járva vigasztalta a szenvedõket és gyógyította a beteget. Majd eléjük tárta országának nagy igazságait. Ezt kell tenniük követõinek is. A test szenvedéseinek enyhítése közben lehetőségük nyílik arra is, hogy a lélek hiányaival foglalkozzanak. Rámutathatnak a felemelt Megváltóra, beszélhetnek a nagy Orvos szeretetérõl. Csak nála kereshet gyógyulást a beteg.

Mondjátok meg a szegény, elcsüggedt tévelygőknek, hogy ne essenek kétségbe! Igaz, hogy vétkeztek, és nem törekedtek jellemes életre, de Isten örül, ha meggyógyíthatja, ha megmentheti őket. Szívesen vesz kézbe látszólag reménytelen anyagot is - olyan embert, aki Sátánnak szolgált - és kegyelme által átformálja. Örömmel menti meg a haragtól, amely az engedetleneket sújtja. Mondjátok meg neki, hogy minden lélek számára van gyógyulás és megtisztulás! Neki is van helye az Úr asztalánál. Az Úr reá is vár. Őt is ott akarja köszönteni.

Akik kimentek a mellékutakra és a sövényekhez, a legkülönfélébb embereket találták, de rajtuk is segíteni kell. Vannak közöttük olyanok is, akik az általuk ismert világosság szerint élnek, és legjobb tudásuk szerint szolgálják Istent, de ráébrednek arra, hogy nagyon sok hiányosság van még bennük, és a körülöttük élőkben is. Vágyakoznak jobban megismerni Istent, de a nagyobb világosságnak még csak halvány sugarait látják. Könnyek között könyörögnek Istenhez az áldásért, amelyet hitükkel megpillantottak a távolban. A nagyvárosok erkölcsi fertőjében sok ilyen lélek található. Sokan közülük nagyon szerény körülmények között élnek, és ezért a világ nem veszi észre őket. Lelkészek és egyházak mit sem tudnak sorsukról, pedig egyszerű és szerencsétlen emberek között bizonyosságot tesznek az Úrról. Még csak kevés fény hullott rájuk, mert nem sok alkalmuk volt megismerni az igazságot, de igyekeznek szolgálni másoknak a nyomorgó, éhező, fázó emberek között. **Isten sokféle kegyelmi ajándékának sáfárai keressék meg ezeket a lelkeket! Látogassák meg őket otthonukban, és a Szentlélek erejével szolgáljanak nekik ínségükben!** Tanulmányozzák a Bibliát velük, és imádkozzanak velük azzal az egyszerűséggel, amelyet a Szentlélek sugall! Krisztus olyan üzenetet küld szolgálói útján, amely felér az élet kenyerével. **A drága áldás szívtől szívhez, családtól családhoz jut.**

A példázatban adott **'kényszeríts bejönni mindenkit'** parancsot sokan tévesen értelmezik; mintha arra tanítana, hogy az evangéliumot erőszakkal el kell fogadtatni az emberekkel. Pedig ez inkább a meghívás **sürgető** voltát, a felhozott indokok hatékonyságát jelenti. Az evangélium soha nem próbálja az embereket erőszakkal Krisztushoz téríteni. Az üzenet így hangzik: **'Oh mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre.'** **'A Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövell ... és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.'** Ésaías 55:1; Jelenések 22:17 Isten szeretetének és kegyelmének ereje kényszerít arra, hogy fogadjuk el a hívást.

A Megváltó így szól: **'Ímé az ajtó előtt állok és zörögtek; ha valaki meghallja az én szótát és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vaesorálok, és ő érvelem.'** Jelenések 3 : 20 Az Úr nem vonul vissza, ha gúnyolják, és nem fordul el, ha fenyegetik, hanem állandóan keresi az elveszetteket, és mondja: **'Miképpen adnálak oda?'** Hóseás 11: 8 Bár a konok szív ellöki magától, és ellenáll szeretetének, de Ő újra visszatér, hogy még nagyobb erővel kérlelje: **'Ímé az ajtó előtt állok és zörögtek.'** Szeretetének vonzerejével kényszeríti az embert, hogy térjen Hozzá. És a megtért ember így szól Krisztushoz: **'A Te jóvoltod felmagasztalt engem.'** Zsoltár 18:36

Krisztus olyan sóvárgó szeretetet ébreszt követeiben, amilyennel Ő keresi az elveszetteket. Nem elég csupán mondanunk: **'jövell!'** Vannak, akik hallják a hívást, de nem értik meg, és semmit sem látnak meg abból, amit Krisztus nekik készített. Sokan tudatában vannak gyengeségüknek, és ezt mondják: 'Nem lehet rajtam segíteni! Ne törődj velem!' Krisztus munkásainak nem szabad meghátrálniuk. Hajolj le meleg, szánakozó szeretettel az elcsüggedt, reményvesztett emberhez! Add át neki a saját bátorságodat, a saját reménységedet és erődöt! Jóságoddal kényszerítsd arra, hogy jöjjön! **'Könyörüljétek némelyeken, megkülönböztetvén őket. Másokat pedig rettentéssel mentsetek meg, kiragadva őket a tűzből.'** Júdás 22-23

Ha Isten szolgálói hitben járnak Vele, tanításuk mennyei erővel telik meg. A kapott erővel azután úgy tudják bemutatni Isten szeretetét és az Isten kegyelme elutasításával járó veszélyt, hogy az emberek - e kényszernek engedve - elfogadják az evangéliumot. Krisztus nagy csodákat művel, ha az ember megteszi Istentől kijelölt részét. Az emberi szívekben ma éppoly nagy változás mehet végbe, mint a letűnt nemzedékek idején. John Bunyan felhagyott a káromkodással és dorbézolással, John Newton pedig a rabszolga-kereskedéssel, hogy a keresztre feszített Megváltót hirdethessék. Ma is vannak megtéríthető Bunyanok és Newtonok. Istennel együttműködő emberi eszközök által sok szegény kutasított jó útra tér, és másokban is igyekszik helyreállítani Isten képmását. Olyanokhoz is eljutnak a világosság sugarai, akiknek nagyon korlátozottak voltak a lehetőségeik, akik azért jártak tévúton, mert nem ismertek jobbat. Ők is meghallják a Zákeusnak mondott krisztusi szavakat: **‘Ma nékem a te házádnál kell maradnom’** Lukács 19:5. A látszólag megrögzött bűnösökről is kitűnik, hogy amikor látják, hogy Krisztus figyelemre méltatja őket, úgy tudnak szeretni, mint a kisgyermek. **Sokan, elhagyva a legsúlyosabb bűnt és tévelygést, azok helyébe lépnek, akiknek voltak lehetőségeik, és előjogaik, de nem értékelték azokat.** Isten a maga választottjai közé sorolja e megtért bűnösöket; azok közé, akik drágák Neki. Amikor Krisztus eljön országával, ott állnak majd trónja mellett.

‘Vigyázzatok, meg ne vessétek azt, aki szól’ Zsidók 12 : 25. Jézus kijelentette, hogy **‘senki azok közül a hivatalos férfiak közül meg nem kóstolja az én vaesorámat’**. A meghívást visszautasították, és egyiküket sem hívták újra. Krisztus elutasításával a zsidók megkeményítették szívüket, és kiszolgáltatták magukat Sátán hatalmának. Soha többé nem tudták elfogadni Isten kegyelmét. Így van ez ma is. Ha Isten szeretetét nem értékeljük, és nem tesszük életünk alapelvévé; ha ez az elv nem ejti foglyul és nem lágyítja meg szívünket, akkor végképp elveszünk. Az Úr nem adhat nagyobb kinyilatkoztatást szeretetéről, mint amit adott. Ha szeretetével nem tudja meghódítani szívünket, nincs más eszköz, amellyel hozzánk férközhetne.

Minden alkalommal, amikor bezárod füled a kegyelem üzenete előtt, egyre hitelenebb leszel. Minden alkalommal, amikor bezárod szíved ajtaját Krisztus előtt, egyre kevésbé hallod meg hangját. Magad csökkented esélyed a kegyelem utolsó hívó hangjának meghallására. Vigyázz, hogy ne vonatkozzanak reád is az ősi Izraelre mondott szavak: **‘Bálványokkal szövetkezett Efraim; hagyd hát magára!’** Hóseás 4:17. Ne hagyd, hogy Krisztus miattad is sírjon, mint egykor Jeruzsálem miatt! Ne hagyd, hogy neked is ezt mondja: **‘Hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk az ő kis esirkéit az ő szárnyai alá, és ti nem akarátok! Ímé pusztán hagyaték néktek a ti házatok’** Lukács 13: 34-35.

A hívás, a kegyelem üzenete korunkban hangzik utoljára. A **‘menj el az utakra és a sövényekhez’** parancsot Krisztus szolgálói már-már utoljára teljesítik. Krisztus hívása mindenkihez eljut. Követei mondják: **‘Jertek el, mert immár minden kész!’** **A mennyei angyalok még együtt dolgoznak az emberi eszközökkel. A Szentlélek minden indokot felhoz, hogy a hívás elfogadására késztesen. Krisztus jelre vár, amely arra mutat, hogy eltólod a reteszt, és kinyitod szíved ajtaját, hogy beléphessen. Angyalok szeretnék vinni a hírt a mennybe, hogy ismét hazatalált egy elveszett bűnös. A menny seregei is várnak. Szeretnék már megszólaltatni hárfájukat, és örvendezni azon, hogy ismét egy lélek elfogadta az evangéliumi vacsorára szóló meghívást.”**

*“Eredj el az utakra és a sötétyekhez,
és kényszeríts bejöni mindenkit,
hogy megteljék az én házam.!”*

***“Eredj el az utakra és a sötétyekhez,
és kényszeríts bejöni mindenkit,
hogy megteljék az én házam.”***

Nyomtatási Útmutató

- ❖ Nyomtasd ki 1 - 8. oldalakat fehér (24lb; 8½" x 11") papírra a lap elejére és hátuljára
- ❖ Nyomtasd ki a 9. oldalt (4.25" x 9.5") borítékra ha a nyomtatód jobb szélső oldalon tölti a borítékot, vagy a 10. oldalt, ha középen tölti a borítékot.
- ❖ Hajtsd a 1 – 8. oldalakat 3-ba - Z - alakba -- úgy hogy a cím kifelé legyen
- ❖ Rakj minden borítékba egy idézet gyűjteményt
- ❖ **Kérünk!!! Készíts sok példányt, oszd szét a gyülekezetben, add oda személyesen, vagy postázd el minden Keresztény családtagnak és barátodnak!!!**
- ❖ **Tartsuk ébren egymást, hogy amikor az Úr hamarosan megjelenik az égnek felhőiben, akkor szorgalmas munkában találjon bennünket!**

Hűséges tevékenységünk által siettetjük eljövetelét!